

Jak Středohoř zachránil koniklece

Terera Pisklaková

LIFE
ČESKÉ
STŘEDHOŘÍ

Krátký, veselý i poučný příběh
o tom, jak vládce Českého
středohoří, mocný ochranný duch
lidmi nazývaný Středohoř, zachránil
vzácné koniklece od jisté záhuby.

Je sobotní dubnové ráno. V malé vesničce Hlinná pod kopcem Hradiště v Českém středohoří se probouzí život. Kohoutí kokrhání a vůně pečeného koláče vzbouzí i malého Kryštofa. Eliška, jeho starší sestra už pomáhá tatínkovi napouštět vodu do koryt, aby měly ovce na pastvě co pít. Za chvíli se celá rodina schází u snídaně.

Maminka se při pohledu z okna zamyslí: „Tak se mi zdá, jakoby se po Hradišti někdo procházel. Už asi kvetou koniklece, měli bychom se na ně také zajít podívat.“

Děti vyskočí od stolu a už chystají výpravu za fialovými zvonky. „Já vím, kde jich roste nejvíc,“ hlásí Kryštof a na krk si pověsil dalekohled. Eliška se obula, do kapsy si schovala tužku a notýsek, aby si koniklec mohla nakreslit.

„Víte co, děti, vyběhněte na kopeček a podívejte se, jestli už kvetou a společně se na ně můžeme podívat třeba po obědě,“ navrhl tatínek a s úsměvem dodal: „Třeba budete mít štěstí a potkáte Středohoře.“

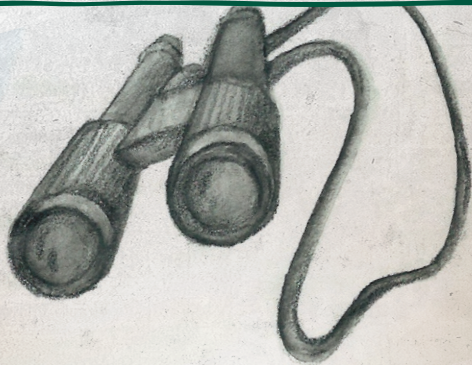

Eliška s Kryštofem doběhli ke staré velké lípě na kraji vesnice a došel jim dech. „Eli, teď už půjdeme pomalu, koniklece nám neutečou a po té kame-nité cestě se stejně běžet nedá,“ zadý-čaně řekl Kryštof.

Eliška se u cesty zastavila. „Kryštofe, podívej, jak tady parkuje to bílé auto, to je asi někdo cizí. Takhle špatně by nikdo, kdo to tady zná, auto neposta-vil a ještě stojí u kořenů naší památné lípy. Strejda Miloš říkal, že tam položí velké kameny, aby se autem nedalo zajet až pod lípu!“

Děti se vydaly starodávnou kamenitou cestou na Hradiště. Z ohrady je pozorovaly zvědavé ovečky a z úlů strejdy Honzy už vylétaly první hladové včelky. Zavonělo jaro. Děti vyšly na úpatí Hradiště a minuly ceduli, která označuje toto místo, jakou chráněnou krajinnou oblast a přírodní památku Hradiště pod ochranou Správy CHKO. V takové oblasti se nesmí nic trhat a ničit.

Kryštof vytáhl dalekohled a pozoroval páry kroužících krkavců a malé stádečko pasoucích se daňků pod sadem. „Podívej Eliško, támhle u toho kamene jsem včera viděl nejmíň deset trsů konikleců a támhle u toho hlohu jich bylo asi pět. Sice ještě nekvetly, ale byly tam,“ podával dalekohled sestře.

Eliška se zastavila a dlouho se do dalekohledu dívala. „Kryštofe, to asi neumíš počítat, u kamene je koniklec jen jeden a u hlohu žádný, to se ti asi něco zdálo. Já tam vidím spíš krtčí hromádku.“

Kryštof se rozběhl a u velkého kamene se prudce zastavil a otočil se na Elišku. „To není možný, tady rostly, já je viděl! A podívej Eli, to není krtčí hromádku, to někdo udělal rýčem!“ V té chvíli Eliška chytila Kryštofa za ruku a obě děti se schovaly za kámen.

„Podívej,“ zašeptala vyplašeně Eliška a ukázala k velké borovici na vrcholu Hradiště. „Támhle někdo je a má v ruce rýč a támhle má nějakou bedýnku! A podívej, v ní má vyrytý trs konikleců!“

A opravdu, mezi velkými čedičovými kameny pobíhal pán s čepicí na hlavě. V ruce měl malý rýč a rozhlížel se kolem sebe. Když uviděl rozkvetlý trs koniklece, rychle ho vyrýpl a přidal do plastové bedýnky.

Kryštof už pána v zelené bundě pozoroval dalekohledem. „Proč to ten pán dělá? Vždyť to se přeci nesmí, copak neví, že je to zakázané?! Strejda Honza říkal, že se při vyrýpnutí poškodí hlavní kořen a že se koniklec stejně neuchytí!“

Eliška přikyvuje: „A mně babička vyprávěla, že každého, kdo se tady špatně chová k přírodě, Středohoř vidí a pak ho potrestá.“

„Kryštofe, podívej,“ zašeptá Eliška
a ukáže na kraj lesa.

Děti zahlédly tajemnou postavu
stojící ve stínu lesa. Zamávala holí
a zmizela.

„Kdo to mohl být? Měl obrovský klo-
bouk a hůl,“ ptá se vykulený Kryštof.
„Eliško! To byl určitě Středohoř!“

Najednou děti slyší rozhořčené výkřiky a nadávky: „Vždyť jsem ho tu viděl a tady byl přeci taky a teď samej plevel! Co se to tu děje?! Přeci jsem se nezbláznil?! Je to tady samej bodlák!“

„Eliško, jaký bodlák, co to ten pán říká, vždyť stojí přímo před koniklecem a kouká na něj,“ diví se Kryštof.

„No právě, Kryštofe! My vidíme koniklece a on vidí samé bodláky,“ vysvětluje Eliška. Oba chvíli mlčí a pak se na sebe podívají. „Babička i táta měli pravdu. Středohoř je tady a čaruje!“

Vyděšený pán v zelené bundě se dává na útěk. Cestou k autu odhazuje rýč i bedýnku. Maliník a ostružiník u cesty mu podráží nohy, chvíli se kutálí, chvíli běží. Ruce a obličej mu požahaly kopřivy. Poskakující a křičící se blíží ke svému autu. Tam vidí, jak mu po předním skle klouže spousta velkých hlemýždů a slimáků. Na větvi lípy, pod kterou auto parkuje, sedí v řadě ptáčky a vytvářejí na střeše auta nepěknou ozdobu.

Děti už to nevydrží, nahlas se smějí a utíkají domů. Cestou vidí tetu Vlastu, jak na zápraží plete ponožky a vyprávějí ji, co viděly. „Jo, jo, tak se Středoň zase vrátil, to je dobře,“ usmívá se teta.

„Pojď Eliško, pelášíme domů, to budou naši koukat,“ řekl Kryštof. Rodiče sedí pod lípou na zahradě a s napětím poslouchají vyprávění Elišky a Kryštofa. „Tak vidíte, děti,“ usmál se tatínek. „Středohoř se vrátil a chrání všechno krásné a vzácné v našem Středohoří.“

Středohoř

DOBRY DUCH ČESKÉHO STŘEDOHOŘÍ

Pro projekt LIFE České středohoří napsala
a nakreslila Tereza Piskláková | Grafické zpracování: Jan Šmucar
Spolufinancováno z programu LIFE v rámci Evropské unie.
Číslo projektu LIFE16 NAT/CZ/000639.

